

И колко прозорци, балкони
 Ме чакаха нощем — желан,
 При моите дивни матрони,
 Аз бях от вжзторзи пиян!

И пеех им бурни куплети, —
 Залюбен и влюбен самин,
 Над мене валяха конфети,
 Звжнтеше пиян тамбурин

На моите скути кога ли
 Не плакаха морни жени —
 О, в колко велики печали
 Се тулят умрялите дни!

А моите волни години
 Изминах по шеметен път,
 Щом звжннат навжн тамбурини
 Пак цжфва в душа ми грехжт!

I.

В САМОТА.

Не гордоста, а чистотата
 на чувствованията в мене
 ме води волно в самотата,
 в самотнишко купнене!

Та как,—в сжрдце да чувствам властно
 че Бог богува и живее,
 че правдата Му ежечастно
 кат слжнце в мен живее!

А аз подвластно да навеждам
 чело пред силните в живота
 и тем в угода да изреждам
 похвали сред народа

или в угода на тжлпата
 вражди да сея и смущене? —
 О, не! Не мога! В самотата
 аз диря утешение!